

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ନୁଆ ଦୁନିଆ ପାଇଁ ବାବା ତୁମକୁ ନୁଆ ନୁଆ କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ନୁଆ ମତ ଦେଉଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କର ଗତି-ମତି ନିଆରା ବୋଲି ଗାୟନ କରାଯାଉଛି ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଦୟାର ସାଗର ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ କେଉଁ କଥାରେ ସାବଧାନ କରି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟ ତିଆରି କରାଉଛନ୍ତି ?

ଉତ୍ତର:- ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ପିଲାମାନେ ଯଦି ନିଜର ଭାଗ୍ୟକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରିବାର ଅଛି ତେବେ ସେବା କର । ଯଦି କେବଳ ଖାଇଲା, ଖୋଇଲା ଏବଂ ସେବା କରିଲା ନାହିଁ, ତେବେ ତୁମର ଭାଗ୍ୟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । କୌଣସି ସେବା ନ କରି ଖାଇବା ହାରାମ ଅଟେ, ସେଥିପାଇଁ ବାବା ସାବଧାନ କରୁଛନ୍ତି । ସବୁର ଆଧାର ହେଉଛି ପାଠପଢ଼ା । ତୁମ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କୁ ନିଜେ ପଢ଼ି ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢ଼ାଇବାକୁ ହେବ । ସତ୍ୟ ଗୀତା ଶୁଣାଇବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କୁ ଦୟା ଆସୁଛି ସେଥିପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାରେ ମାର୍ଗଦର୍ଶନ କରାଉଛନ୍ତି ।
ଗୀତ: ଜିଏଁ ଦିନ୍ ସେ ମିଲେ ହମ୍

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ରୁଖାଉଛନ୍ତି, ତୁମମାନଙ୍କୁ ବେହଦର ବାବା ମିଳୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥା ନୁଆ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, କାହିଁକି ନା ଏହି ବାବା ନୁଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନକାରୀ ଅଟନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏଭଳି ନୁଆ କଥା ଶୁଣାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା, ଯାହାଙ୍କୁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ରଚୟିତା ଇମ୍ପରାଟର ପିତା ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି, ଏହି ବେହଦର ବାବା ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନକାରୀ ଅଟନ୍ତି । ନର୍କର ସ୍ଥାପନକାରୀ ହେଲା ରାବଣ । ଫ ବାବାର ସ୍ୱତ୍ୱରୀ, ଫ ବାବାର ପୁରୁଷର, ତେଣୁ ଏମାନେ ହେଲେ ରାବଣ ସଂପ୍ରଦାୟ । ତେଣୁ ଏହା ନୁଆ କଥା ଶୁଣାଇଲେ ନା । ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନକର୍ତ୍ତା ହେଉଛନ୍ତି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା, ଯାହାଙ୍କୁ ରାମ କୁହାଯାଉଛି । ନର୍କ ସ୍ଥାପନକାରୀ ହେଲା ରାବଣ, ଯାହାର ଚିତ୍ର ତିଆରି କରି ବର୍ଷ-ବର୍ଷ ଧରି ଜଳାଇ ଆସୁଛନ୍ତି । ଯିଏ ଥରେ ଜଳିଗଲା ପୁଣି କ’ଣ ତା’ ପିତୁଳା ଦେଖିବାକୁ ମିଳିବ କି । ସେ ଆତ୍ମା ଭିନ୍ନ ଏକ ଶରୀର ଧାରଣ କରିବ, ଚେହେରା ବଦଳିଯିବ । କିନ୍ତୁ ରାବଣର ଏହି ରୂପ ବର୍ଷ-ବର୍ଷ ଧରି ତିଆରି କରି ପୁଣି ଜଳାଉଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ନିରାକାର ଶିବବାବାଙ୍କର ଯେପରି ଶରୀର ନାହିଁ, ସେହିପରି ରାବଣର ମଧ୍ୟ ଶରୀର ନାହିଁ । ବିକାରକୁ ହିଁ ରାବଣ କୁହାଯାଏ, ଏହି କଥା ବାବା ରୁଖାଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ଭକ୍ତି ମାର୍ଗରେ କ’ଣ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ? ତେବେ ଭଗବାନ ଆସୁଛନ୍ତି ଭକ୍ତିର ଫଳ ଦେବାପାଇଁ ଅଥବା ରକ୍ଷା କରିବାପାଇଁ କାହିଁକି ନା ଭକ୍ତିରେ ବହୁତ ଦୁଃଖ ରହିଛି । ଏଠାରେ କେବଳ ଅଳ୍ପ ସମୟର କଷଣଭଞ୍ଜନ ସୁଖ ରହିଛି । ଭାରତବାସୀଙ୍କର ଜୀବନ ବିଳକୁଲ ଦୁଃଖୀ ଅଟେ । କାହାର ପିଲା ମରିଗଲା, କିଏ ଦେବାଳିଆ ହୋଇଗଲା । ଜୀବନରେ ଦୁଃଖ ତ ରହିଥାଏ ନା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଆସୁଛି ସମସ୍ତଙ୍କ ଜୀବନ ସୁଖୀ କରିବା ପାଇଁ । ବାବା ଆସି ନୁଆ କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଆସିଛି ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ସ୍ଥାପନା କରିବାପାଇଁ । ସେଠାରେ ତୁମେ ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହେବ ନାହିଁ । ତାହା ହେଲା ନିରବିକାରୀ ରାଜ୍ୟ । ଏହା ହେଉଛି ବିକାରୀ ରାଜ୍ୟ । ଯଦି ତୁମକୁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ରାଜ୍ୟ ଦରକାର ତେବେ ଏହା କେବଳ ବାବା ହିଁ ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ନର୍କର ରାଜ୍ୟକୁ ରାବଣ ହିଁ ସ୍ଥାପନା କରୁଛି । ତେବେ ବାବା ପଚାରୁଛନ୍ତି ତୁମେ ସାମ୍ରାଜ୍ୟକୁ ଯିବ ? ବୈକୁଣ୍ଠର ମହାରାଣୀ-ମହାରାଜା ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବ ? ଏହା କୌଣସି ବେଦ ଶାସ୍ତ୍ରର ଆଦିର କଥା ନୁହେଁ । ବାବା ଏପରି କହୁ ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ରାମ-ରାମ କହୁ ଅଥବା ଦୟାର ଦୟାର ବୁଲି ଧକ୍କା ଖାଅ, ମନ୍ଦିର, ତୀର୍ଥ ଆଦି ଯାଅ ଅଥବା ଗୀତା ଭାଗବତ ଆଦି ପଢ଼ । ନାଁ, ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ଏହି ସବୁ ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ରହିବ ନାହିଁ । ତୁମେ କେତେ ବି ବେଦ ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ପଢ଼, ଯଜୁ, ଜପ, ଦାନ, ପୁଣ୍ୟ ଆଦି କର - ଏସବୁ ହେଉଛି ଧକ୍କା ଖାଇବା । ଏହା ଦୟାରା କିଛି ବି ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇ ନଥାଏ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କୌଣସି ଲକ୍ଷ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନାହିଁ । ମୁଁ ତୁମକୁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ମାଲିକ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ସମସ୍ତେ ନର୍କବାସୀ ଅଟନ୍ତି । ଯଦି ତୁମେ କାହାକୁ ନର୍କବାସୀ ବୋଲି କହିବ ତେବେ ବିଗିଡିଯିବେ । ବାସ୍ତବରେ ନର୍କ କଳିଯୁଗ ଏବଂ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ସତ୍ୟଯୁଗ କୁହାଯାଇଥାଏ । ବାବା ଆମପାଇଁ ବୈକୁଣ୍ଠର ବାଦଗାହୀ ନେଇ ଆସିଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଯଦି ତୁମକୁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ମାଲିକ ହେବାର ଅଛି ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତେବେ ମୂଳ କଥା ହେଲା ପବିତ୍ରତା । କେତେକ ମନୁଷ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ତ କେବେହେଲେ ପବିତ୍ର ରହିପାରିବୁ ନାହିଁ । ଆରେ, ବାବା ତୁମକୁ ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି ସାମ୍ରାଜ୍ୟକୁ ଯିବା ପାଇଁ । ପ୍ରଥମେ ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନ ଯାଇ ପୁଣି ସାମ୍ରାଜ୍ୟକୁ ଆସିବାର ଅଛି । ବାବା ସବୁ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ଦେହକୁ ଛାଡ଼ି ତୁମକୁ ଅଗରୀର ହୋଇଯିବାକୁ ହେବ ସେଥିପାଇଁ ଦେହର ଅଭିମାନକୁ ଛାଡ଼ । ମୁଁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ, ବୌଦ୍ଧ, ଏସବୁ ଦେହର ଧର୍ମ, ଆତ୍ମା ତ ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନରେ ରହିଥାଏ । ତେବେ ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ମୁକ୍ତିଧ୍ୟାନକୁ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ କରିବ । ସେଠାରେ ତୁମେ ଶାନ୍ତିରେ ରହିବ । ତେବେ କୁହ ତୁମେ କିପରି ମୁକ୍ତିଧ୍ୟାନକୁ ଯିବ ? ତେଣୁ ମୋତେ ଏବଂ ନିଜର ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନକୁ ମନେପକାଅ । ଦେହର ସବୁ ଧର୍ମକୁ ଛାଡ଼ିଦିଅ । ଏମାନେ ମାମା, ବାବା, ଚାଚା ଅଟନ୍ତି । ଏହିସବୁ ଦେହର ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ଛାଡ଼ । ନିଜକୁ ଦେହୀ ମନେକର ଏବଂ ମୋତେ ମନେପକାଅ । ବାସ୍ ଏତିକି ହିଁ ପରିଶ୍ରମ । ଆଉ ମୁଁ କିଛି ଶୁଣାଉ ନାହିଁ । ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ଯାହା କିଛି ପଢ଼ିଛ ସେସବୁ ଛାଡ଼ । ମୁଁ ନୁଆ ଦୁନିଆଁ ପାଇଁ ନୁଆ ମତ ଦେଉଛି । କୁହାଯାଏ ନା - ଇମ୍ପରାଟର ଗତି ଏବଂ ମତି ଅଲଗା ଅଟେ । ମୁକ୍ତିକୁ ହିଁ ଗତି ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ବାବା ଆମକୁ ନୁଆ କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ନା । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ଯେତେବେଳେ ଶୁଣୁଛନ୍ତି ତେବେ ଏହା ନୁଆ କଥା ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ

ଶାସ୍ତ୍ରର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଏପରି ଭାବରେ ତ ଏହା ଗୀତାର ହିଁ କଥା ଅଟେ କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଗୀତାକୁ ଖଣ୍ଡନ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତ ଗୀତା ପ୍ରସ୍ତୁତକରୁ କିଛି ବି ଉଦ୍ଧୃତ କରୁନାହିଁ । ଏସବୁ ତ ପରେ ରଚନା ହୋଇଛି । ମୁଁ ତ ତୁମକୁ କେବଳ ଉପଦେଶ ଶୁଣାଉଛି । ଏଭଳି କେବେ କେହି କହିବେ ନାହିଁ ଯେ ତୁମେ ମୋର ବହୁତ ଦିନରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ଯାଇଥିବା ସ୍ବଦେଶୀ ସନ୍ତାନ ଅଟ । ଏକଥା ନିରାକାର ପରମାତ୍ମା ହିଁ କହୁଛନ୍ତି । ନିରାକାର ବାବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ସହିତ କଥା ହେଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ହିଁ ଶୁଣୁଛି, ଏହି ଶରୀର ହେଲା କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ । ଏହି କଥାକୁ କେବେ କେହି ବୁଝିପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ଦୁନିଆରେ ମନୁଷ୍ୟ, ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଇଥାନ୍ତି । ଏଠାରେ ପରମାତ୍ମା ବସି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଏହି କାନ ଦ୍ବାରା ଶୁଣୁଛୁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ବସି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟସ୍ବ ହେଉଛନ୍ତି ଯେ - ଭଗବାନ କିପରି ବୁଝାଇବେ! ସେମାନେ ତ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ କୃଷ୍ଣ - ଭଗବାନୁବାଚ । ଆରେ କୃଷ୍ଣ ତ ଦେହଧାରୀ ଥିଲେ, ମୁଁ ତ ଦେହଧାରୀ ନୁହେଁ, ବିଦେଶୀ ଅଟେ ଏବଂ ବିଦେଶୀ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଉପଦେଶ ଶୁଣାଉଛି । ତେଣୁ ଏହି ନୂଆ କଥା ଶୁଣିବା ଦ୍ବାରା ମନୁଷ୍ୟ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟସ୍ବ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ଶୁଣିକରି ଯାଇଥିଲେ ସେମାନଙ୍କୁ ତ ବହୁତ ଭଲ ଲାଗୁଛି । ତେଣୁ ସେମାନେ ପାଠ ପଢୁଛନ୍ତି, ମମମା ବାବା ବୋଲି ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି । ତେବେ ଏଥିରେ ଅନ୍ଧଧର୍ମପାର ତ କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଲୌକିକରେ ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନେ ମାତା-ପିତାଙ୍କୁ ମାତା-ପିତା ବୋଲି ହିଁ କହିଥାନ୍ତି । ବରତତମାନ ତୁମେ ସେହି ଲୌକିକ ମାତା-ପିତାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଛାଡ଼ି ପାରଲୌକିକ ପିତା-ମାତାଙ୍କୁ ମନେପକାଅ । ଏହି ପାରଲୌକିକ ମାତା-ପିତା ତୁମକୁ ଅମୃତର ନେଶ-ଦେଶ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ହେ ପିଲାମାନେ ଏବେ ବିଷର ନେଶ-ଦେଶ କରିବା ଛାଡ଼ । ମୁଁ ତୁମକୁ ଯେଉଁ ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛି ତାହା ତୁମେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦିଅ ତେବେ ତୁମେ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ମାଲିକ ହୋଇଯିବ । ଯଦି ଏହି ଉପଦେଶ ଅଳ୍ପ ମଧ୍ୟ ଶୁଣିବ ତେବେ ତୁମେ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଆସିଯିବ । କିନ୍ତୁ ଯଦି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନିଜ ଭଳି କରିପାରିବ ନାହିଁ ତେବେ ତୁମେ ଯାଇ ଦାସ-ଦାସୀ ହେବ । ଦାସ-ଦାସୀମାନଙ୍କ ଭିତରେ ବି କର୍ମମାନୁସାରେ ରହିଥାନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କର ଦାସତ୍ବ ନେଉଥିବ ଦାସ-ଦାସୀ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଭଲ ପଦ ପାଇଥିବେ । ଏଠାରେ ରହି ମଧ୍ୟ ଯଦି ଭଲ ପାଠ ନ ପଢୁଛନ୍ତି ତେବେ ଦାସ-ଦାସୀ ହେବେ । ସେହିପରି ପ୍ରଜା ମଧ୍ୟ କର୍ମମାନୁସାରେ ହୋଇଥାନ୍ତି । ଯିଏ ଭଲ ଭାବରେ ପଢ଼ିଥାନ୍ତି ସିଏ ଭଲ ପଦ ପାଇଥାନ୍ତି । ସାଧୁକାର ପ୍ରଜାମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଦାସ-ଦାସୀମାନେ ରହିବେ । ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜର ଚେହେରା ଦେଖିବା ଉଚିତ୍ ଯେ— ଆମେ କ'ଣ ହେବା ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ଅଟୁ ? ଯଦି ବାବାଙ୍କୁ କେହି ପଚାରିବେ ତେବେ ବାବା ତୁମନିଜ କହିଦେବେ । ବାବା ତ ସବୁ ଜାଣିଛନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରମାଣ କରି କହି ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ଏହି କାରଣରୁ ତୁମେ ଏହା ହେବ । ଯଦିଓ ନିଜର ଜୀବନକୁ ସମର୍ପିତ କରିଛ, କିନ୍ତୁ ଏହାର ମଧ୍ୟ ହିସାବ-କିତାବ ରହିଛି । ନିଜର ଜୀବନକୁ ସମର୍ପିତ କଲେ ମଧ୍ୟ ଏମାନେ କିଛି ସେବା କରୁ ନାହାନ୍ତି । କେବଳ ଖାଉଛନ୍ତି-ପିଉଛନ୍ତି । ଯାହା ଦେଇଥିଲେ ତାକୁ ମଧ୍ୟ ଖାଇ ଖାଇ ଶେଷ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ଯାହା ଦେଇଥିଲେ ତାହା ଖାଇଦେଲେ, ସେବା କଲେ ନାହିଁ ତେଣୁ ଏମାନେ ଯାଇ ତୃତୀୟ ଶ୍ରେଣୀର ଦାସ-ଦାସୀ ହେବେ । ହିଁ ଯଦି ସେବା କରି ଖାଉଛନ୍ତି ତେବେ ତ ଠିକ୍ ଅଛି । ଯଦି କିଛି କାମ-ଧନ୍ଦା ନ କରି ସବୁ ଖାଇ-ଖାଇ ଶେଷ କରିଦେବ ତେବେ ଆହୁରି ବୋଧେ ବଢ଼ିଯିବ । ଏଠାରେ ରହି ଯାହା ଦେଉଛନ୍ତି ତାହା ପୁଣି ଖାଇ ଶେଷ କରି ଦେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁମାନେ କିଛି ଦେଇପାରୁ ନାହାନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେବା ବହୁତ କରୁଛନ୍ତି ତେବେ ସିଏ ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ମମମା କିଛି ଧନ ଦେଇ ନ ଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ବହୁତ ଉଚ୍ଚପଦ ପାଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଇଶ୍ବରୀୟ ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ଏହାର ମଧ୍ୟ ହିସାବ ରହିଛି ନା । ଅନେକଙ୍କର ନିଶା ରହିଥାଏ ଯେ ଆମେ ତ ସବୁ କିଛି ଦେଇ ସମର୍ପଣ ହୋଇଛୁ । କିନ୍ତୁ ଏମାନେ ଏଠାରେ ଖାଉଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ । ବାବା ତ ସବୁ ପ୍ରକାରର ଉଦାହରଣ ବତାଉଛନ୍ତି । ଯଦି ସେବା ନ କରି କେବଳ ଖାଇ ଚାଲିବ ତେବେ ସବୁ କିଛି ଖାଇ ଶେଷ କରିଦେବ । କଥାରେ କହିଛନ୍ତି ନା ଯିଏ ଗୋଇଲା ସିଏ ହରାଇଲା । ତେବେ ଗର୍ବୀୟ ସେବା ବିନା ଖାଇବା ହାରାମ୍ ଅଟେ । ଯଦି କେବଳ ଖାଇ ଚାଲିବ ତେବେ କିଛି ଜମା ହେବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସେବା ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କୁ ତ ସବୁ କଥା ବୁଝାଇବାକୁ ପଡ଼ୁଛି ନା । ଯାହା ଦ୍ବାରା କେହି ଏଭଳି କହିବେ ନାହିଁ ଯେ ଆମକୁ କାହିଁକି କହିଲ ନାହିଁ ? ବାବା ନିଜର ସବୁକିଛି ଦେଇଦେଲେ ତା' ସହିତ ସେବା ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି, ତେଣୁ ତାଙ୍କର ପଦ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ହେବ । ଯଦି ସମର୍ପଣ ହୋଇ ବସି ଖାଇଲ, ସେବା ନ କଲ ତେବେ କ'ଣ ହେବ ? ତୁମେ ଶ୍ରୀମତକୁ ମଧ୍ୟ ପାଳନ କରୁନାହିଁ । ତେଣୁ ବାବା ତୁମକୁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ଭାବେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହିପରି ନୁହେଁ ଯେ ପଛକୁ କହିବ ଆମକୁ କାହିଁକି ଏପରି ପଦ ମିଳିଲା ? ତେଣୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ସେବା ନ କରିବା, ମାଗଣାରେ ଖାଇବା, ଏହାର ପରିଣାମ ହେଲା କଳ୍ପ-କଳ୍ପାନ୍ତର ପାଇଁ ଏହିଭଳି ହୋଇଯିବ ସେଥିପାଇଁ ବାବା ସାବଧାନ କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ବୁଝିବା ଦରକାର ଯେ ଏହିଭଳି କରିବା ଦ୍ବାରା କଳ୍ପ-କଳ୍ପାନ୍ତର ପାଇଁ ଆମର ପଦ ଉତ୍ତମ ହୋଇଯିବ । ବାବାଙ୍କୁ ଦୟା ଆସୁଛି ସେଥିପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାରେ ମାର୍ଗଦର୍ଶନ କରୁଛନ୍ତି । ଯଦି ସେବା ନ କରିବ ତେବେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ସେବା କରୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କର ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ପଦ ହେବ । ସବୁର ଆଧାର ହେଲା ପଢ଼ିବା ଓ ପଢ଼ାଇବା । ତୁମେମାନେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଟ । ତେଣୁ ତୁମକୁ ସତ୍ୟ ଗୀତା ଶୁଣାଇବାକୁ ହେବ । ସେମାନଙ୍କ କାଖରେ ଗୀତାର ପ୍ରସ୍ତୁତ ତୁମ ହାତରେ କିଛି ନାହିଁ । ତୁମେ ହେଉଛ ସତ୍ୟ ବ୍ରାହ୍ମଣ ତେଣୁ ତୁମକୁ ସତ୍ୟ କଥା ଶୁଣାଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସତ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତି କରାଇବାକୁ ହେବ । ଆଉ ସମସ୍ତେ କ୍ଷତି ହିଁ କରିଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଲେଖାଯାଉଛି ସେ ସବୁ ମିଛ ଅଟେ । ବାବା ଆମକୁ ସତ୍ୟ କଥା ଶୁଣାଇ ସତ୍ୟ ଦୁନିଆର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି । ଏସବୁ ତ ବୁଝିବାର କଥା । ତେବେ ବିଶ୍ବର ମାଲିକ ହେବା କ'ଣ କମ୍ କଥା କି ? ବୁଦ୍ଧିବାନ ପିଲାମାନେ ଯୋଜନା କରି ଚାଲିବେ - ଆମେ ସୁନାର ଇଟାରେ ଏପରି ଘର ତିଆରି କରିବୁ, ସେହିଭଳି କରିବୁ । ସାଧୁକାରର ପିଲା ବଡ଼ ହେଲେ ତା'ର ବିଚାର ଚାଲିବ ଯେ— ମୁଁ ଏପରି କରିବି, ଏହା ତିଆରି କରିବି ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଭବିଷ୍ୟତରେ ରାଜକୁମାର ହେବ ନା, ତେଣୁ ତୁମର ସତ୍ୟ ରହିବା ଦରକାର— ଆମେ ଏହିଭଳି ମହଲ ତିଆରି କରିବୁ ଯାହାକି ଆଉ କାହାର ନଥିବ । ଏହି ଖିଆଲ ସେମାନଙ୍କର ଆସିବ ଯେଉଁମାନେ ଭଲଭାବରେ ନିଜେ

ପଢ଼ି ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପଢ଼ାଇଥାନ୍ତି । ସେଠାରେ ରାଜତନ୍ତ୍ର ତ ରହିବ ନା । ତେଣୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ପ୍ରକାର ବିଚାର ଆସିବା ଦରକାର ଯେ - ଆମେ କେତେ ନମ୍ରବରରେ ପାସୁ ହେବୁ ? ଏହା ବହୁତ ବଡ଼ ସ୍ୱକ୍ଷ୍ମ ଅଟେ, ଏଠାରେ ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ, କୋଟି-କୋଟି ପିଲା ପଢ଼ିବେ, ଢେର ଆସିବେ । ଏହି ସବୁ କଥା ବାବା ହିଁ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଭଗବାନ ଜଣେ ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ମାତା-ପିତା ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ସିଏ ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପୋଷ୍ଟ କରୁଛନ୍ତି । ଏହା କେତେ ଗୁହ୍ୟ କଥା । ଏହା ଏକ ନୂଆ ସ୍ୱକ୍ଷ୍ମ ଏବଂ ଶିକ୍ଷାଦାତା ମଧ୍ୟ ନୂଆ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ବାବା କେତେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସେହିମାନଙ୍କର ହିଁ ବୁଦ୍ଧିରୂପି ମୁଣା ଭରପୁର ହେବ ଯେଉଁମାନେ ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇ, ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଥିବେ । ମାତା-ପିତାଙ୍କୁ କେବେ କେହି ଭୁଲି ନ ଥାନ୍ତି । ତେବେ ସତ୍ତ୍ୱମୟୁଗୀ ପିଲାମାନେ ବାବାଙ୍କୁ କିପରି ଭୁଲିପାରିବେ । ଆଛା !

ସାରା ଦୁନିଆରେ ବହୁତ ବିଭିନ୍ନ ଗାଳିଛି ଏବଂ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ତୁମ୍ଭ ଅଛ । ତେବେ ତୁମ୍ଭ ରହିବାରେ ହିଁ ଶାନ୍ତି, ଶାନ୍ତିରେ ହିଁ ସୁଖ ରହିଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ମୁକତି ପରେ ପୁଣି ଜୀବନମୁକତି ରହିଛି । ତୁମର କେବଳ ଦୁଇଟି ଶବ୍ଦ ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ— ଅଲଫ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଆଲ୍ଲା ଏବଂ ବେ ଅର୍ଥାତ୍ ବାଦଶାହି । ତେଣୁ ଏକମାତ୍ର ଅଲଫ୍‌ଙ୍କୁ ମନେପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ବାଦଶାହି ମିଳିଗଲା । ବାକି ଆଉ କ'ଣ ରହିଲା ? ବାକି ରହିଲା ଘୋଳଦହି । ଅଲଫ୍ ମିଳିଲା ଅର୍ଥାତ୍ ମଖନ ମିଳିଲା । ବାକି ସବୁ ହେଲା ଘୋଳଦହି । ଏହିପରି ଅଟେ ନା ? ତେଣୁ ଆମେ ସବୁ ତୁମ୍ଭ ରହୁଛୁ । ଆମେ ଜାଣିଛୁ ଯେ ତୁମ୍ଭ ରହି ଆମେ ଗୁରୀମତକୁ ଅନୁକରଣ କରୁଛୁ । କିନ୍ତୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ଯେ ପିଲାମାନେ ଅଲଫ୍‌ଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସମପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ମନେ ପକାଉ ନାହାନ୍ତି, ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ମାୟା ବହୁତ ତୋଫାନ ଆଣୁଛି । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ମନମନାଭବ୍, ମଧ୍ୟାଜୀଭବ । ଗୀତାରେ ଏହି ଶବ୍ଦ ରହିଛି । ତେବେ ତୁମେ ଗୀତାପାଠୀ ଏହାର ଅର୍ଥ ପଚାରିବା ଦରକାର ଯେ ମନମନାଭବ୍, ମଧ୍ୟାଜୀଭବର ଅର୍ଥ କ'ଣ ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମକୁ ବାଦଶାହି ମିଳିବ । ସବୁ ଦେହର ଧର୍ମ ଛାଡ଼ି ଦେହୀ ହୋଇଯାଅ ଏବଂ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଅ ତେବେ ତୁମକୁ ବାଦଶାହି ମିଳିବ । ଗୁରୁଧର ମଧ୍ୟ ଲେଖା ଅଛି— ଜପ ଅଲଫ୍‌ଙ୍କୁ ତେବେ ବାଦଶାହି ମିଳିବ । ତୁମକୁ ସତ୍ତ୍ୱମୟୁଗର ରାଜତନ୍ତ୍ର ମିଳୁଛି । ଆମେ ଦୁନିଆରୁ ବିଲକୁଲ୍ ନିଆରା ଅଛୁ । ଆଉ କେହି ବି ଏପରି କହିବେ ନାହିଁ ବାବା ତୁମକୁ ନୂଆ କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ବାକି ସମସ୍ତେ ପୁରୁଣା କଥା ହିଁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଏହି କଥା ବହୁତ ସହଜ ଅଟେ । ତୁମେ ଅଲଫ୍‌ଙ୍କର ହୋଇଯାଅ ତେବେ ତୁମକୁ ବାଦଶାହି ମିଳିବ ତଥାପି ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥ ତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନା । ନିଜ ସମାନ ଗତିବାର ସେବା ଅନୁଯାୟୀ ଫଳ ମିଳିବ । ମନୁଷ୍ୟ ନା ଅଲଫ୍‌ଙ୍କୁ ଜାଣିଛନ୍ତି ନା ବାଦଶାହିକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ବେ ଅର୍ଥାତ୍ ବାଦଶାହିର ମାଖନ । କୃଷ୍ଣର ମୁଖରେ ମଖନ ଦର୍ଶାଇଥାନ୍ତି । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ୱାପନାକାରୀ ହିଁ ବାଦଶାହି ଦେଖିଥିବେ । ଆରହା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ବର୍ତ୍ତମାନ ଶାନ୍ତିଧାମ ମିଠା ଘରକୁ ଫେରି ଯିବାକୁ ହେବ ସେଥିପାଇଁ ଦେହର ଧର୍ମ ଏବଂ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ଭୁଲି ନିଜକୁ ଦେହୀ ଭାବିବାକୁ ହେବ । ଏହି ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଯେଉଁ ଶିକ୍ଷା ମିଳୁଛି, ତାହା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦେବାକୁ ହେବ, ନିଜ ସମାନ କରିବାକୁ ହେବ । ୮ ଘଣ୍ଟା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସେବା କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ଶକ୍ତିର ଆଦାନପ୍ରଦାନ କରି ମହାଦାନୀ, ବରଦାନୀ ମୂରତ ହୁଅ । ଆଗାମୀ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଯେତେବେଳେ ବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ସେବା କରିବା ପାଇଁ ପରିସ୍ଥିତି ବା ସମୟ ମିଳିବ ନାହିଁ, ସେତେବେଳେ ନିଜର ବରଦାନୀ, ମହାଦାନୀ ସ୍ଥିତି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଶାନ୍ତି, ପ୍ରେମ, ସୁଖ ବା ଆନନ୍ଦର ଶକ୍ତିର ଅନୁଭବ କରାଇପାରିବ । ଯେଉଁ ଜଡ଼ମୂର୍ତ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଗଲେ ମୁଖମଣ୍ଡଳରୁ ପବିତ୍ରତାର ତରଙ୍ଗ ଓ ନୟନ ଦ୍ୱାରା ଦିବ୍ୟତାର ଅନୁଭୂତି ହୋଇଥାଏ । ଯେହେତୁ ତୁମେମାନେ ଚୈତନ୍ୟରେ ଏହିଭଳି ସେବା କରିଛ ତେଣୁ ତୁମର ଜଡ଼ମୂର୍ତ୍ତି ତିଆରି ହୋଇଛି । ସେଥିପାଇଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ଶକ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରିବା ଏବଂ ପ୍ରଦାନ କରିବାର ଅଭ୍ୟାସ କର ତେବେ ମହାଦାନୀ ବରଦାନୀ ମୂରତ ହୋଇପାରିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯଦି ଚେହେରାରେ ସୁଖ, ଶାନ୍ତି ଓ ଖୁସିର ଚମକ ରହିବ ତେବେ ଅନେକ ଆତ୍ମାତ୍ମକର ଭବିଷ୍ୟତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରାଇପାରିବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***